

СВІТОВИЙ ДОСВІД РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В КОНТЕКСТІ СТАНОВЛЕННЯ СУЧАСНОЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Данішевська К. Д., гр. ОА-33

Науковий керівник – канд. екон. наук, викл. **Жувагіна І.О.**

Первомайський політехнічний інститут
Національного університету кораблебудування ім. адмірала Макарова

Створення конкурентоздатної економіки України спонукає до державної регуляції через пошук та взаємодію дієвих механізмів та інструментів реалізації інноваційної політики. Концепцією науково-технічного та інноваційного розвитку України регламентовано законами «Про пріоритетні напрями розвитку інноваційної діяльності в Україні», «Про інноваційну діяльність», «Про інвестиційну діяльність», «Про наукову і науково-технічну діяльність», указом Президента «Про заходи щодо поліпшення інвестиційної та інноваційної діяльності України» та ін.

Однак, не зважаючи на значну кількість законодавчих актів, державне регулювання носить формальний, декларативний характер.

Значною мірою досягнення цілей інноваційного розвитку залежить від можливостей фінансування в Україні науково-дослідницької діяльності та залучення бюджетних і позабюджетних коштів.

Показовим є досвід роботи в цій сфері окремих розвинених країн. В цілому підтримка реалізується прямими (адміністративно-відомча та програмно-цільова форми), а також непрямыми (податкові та кредитні пільги, страхування інноваційних ризиків) методами.

В усьому світі провідна роль відводиться створенню державою сприятливих умов для здійснення інститутами та підприємствами фундаментальних та прикладних розробок.

В Україні інноваційні проекти залишаються практично нереалізованими через брак коштів, нерациональне використання фінансових та виробничих ресурсів, відокремленість фінансового ринку та інвестиційних потоків від реального сектору економіки. Головною та визначальною причиною слабого інноваційного поступу української економіки є незначна роль держави у його забезпеченні.

В Україні все ще робиться ставка на застарілі виробництва; в розробках економічних стратегій, передусім, враховується експортний потенціал виробництв, а не їх технологічна перспективність, що не забезпечує перехід до стадії постіндустріального розвитку суспільства.